

—Поврага момичетата, студентките, — рече той забележал че другарят му очаква нещо от него. — Я вземи по-добре това, прочети, ако не си вече чел . . .

И гласят на Ванката трепна. Той пхна ржка в джеб и извади от там вестник.

Не го подаде на другаря си, а го разгърна върху масата, посочи с пръст едно заглавие на първата страница и като помълча, остави вестника.

Русият момък прочете: пак около кражбите на Кермедчиев.

Щом прочете заглавието, русият момък смачка вестника.

— Или си го чел вече? — горчиво зашепна Ванката, като взе вестника, смачка го и го скъса.

— Не съм го чел, отвърна русият, - и не ща. Не е интересно . . . известни работи. Продължават да калят бащата . . . След малко додаде: — аз да съм на местото на бащата — бих ги дал под съд.

— Баща ми мислеше такава нещо.

И отново млъкнаха. Загледаха се в града, дето тук-там по прозорците се отражаваха лъчите на заходящото слънце. Островърхи разпокъсани облачета току да прекрият слънцето. Там, дето небето се сжединяваше с земята, се простираха кърваво-алени багрила, които правеха облаците тъмно-морави. Полето нататък некак таинствено тъмеше. От там лъхаше хладина.

Вдъхвайки свежия въздух, чувствувайки приятното галене на хладината, русият младеж се чувствуваше доволен и ободрен. Изпъчи глава назад и с доволство извика:

— Каква благодат! . . . Ей това се вика горски въздух! Ах, веднаж да се махна от тука, от университета! Ей туй, в селска къща вечер на чердачето да се изтягам, да слушам хлопотарчетата на връщащите се стада, да вдъхвам свежия въздух и да се чувтуваш, че си независим, самостоятелен, че нема над тебе господари, че в кръчмата открито можеш да ругаеш нашите скопостни управници — ей това не е ли цело блаженство? Само от такива самостоятелни, далеч от държавната трапеза хора, ще може да се почне градиво на истински конституционна страна. Но остави далечното — помисли си само, че ще си далеч от ей туй, там, блато, от това място на издигане и падане! ах, как ми е драго, че майка ми склони . . .

— И все пак тя си поплака — пак с горчива усмивка забележи Ванката.

Русият момък посви рамене. — аз ще я превъзпитам — да вижда големец само в независимостта ми от големците! лесна е тя . . .